

ZALÁN TIBOR

Eltévedve

RÉSZLET A PAPÍRVÁROS CÍMŰ LASSÚDAD REGÉNYBŐL

azután, a házuk melletti kiserdőbe mentek, nehezen szabadult el, mert az apja éppen otthon döglött, talán mosolyszünetet tartott a dagadt szeretője, vagy épp kirúgták a soros munkahelyéről, ha volt épp soros munkahelye, szokása szerint a literes kocsisborát védte félálomban, és a pepita konyhaasztalnál darvadozott, elaggott fecske-fürdőnadrágjából hervadtan lógott ki szőrös zacskója, rop-pant teste magatehetetlenül rárogyant az asztal lapjára, pipaszár lábai, a vöröskék hajszálerekkel, komikusan csuklottak és hajladoztak alatta minden helyzetváltoztatáskor, madárfeje pedig mulatságosan himbálózott az álom és az ébrenlét közötti állapotban, ha nem ismeri, mennyire gonosz és ócska féreg lakik az ingadozóban, még mosolygott volna rajta, így inkább csak szégyellte a hajdan szép férfi roncsnak is alig összeálló maradékát, és elundorította az apja, feszülten ült vele szemben a konyhaasztal túlsó felén, tudta, hogy kint a másik már fél órája várja, az utca túlsó oldalán egy fa törzséhez támaszkodik, inkább, persze mögéje bújva el, bár így sem lehettek biztosak abban, hogy elkerülik a szomszédok száját, feszülten figyelte az apját, aki, akár a kígyóbűvölő fuvolaszavára (jelen esetben valami magyar nótába oltott operett szivárgott elő a befőttes gumival összefogatott Sokol-rádióból) a kobra, csak lengette véres szemeit a konyhaasztal fölött, ide-oda, ide-oda megállás nélkül, aztán, az első kínáló pillanatban, ez akkor következett be, amikor először aludtak ki egybefüggőbben ezek a véres pillantások, és a saját imbolygásától elszunnyadó szemgolyójára ráhúzódott a vörösen reszkető vékony bőr, felkapott egy literes üveget az asztal mellől, az apja földön tárolt kocsisborai közül egyet, és már kint is volt zsákmányával az ajtó előtt, pár pillanatig azért szívdobogva visszahallgatózott, nem ébred-e fel az ajtócsukódásra a szörnyeteg, de nem, a részeg monstrum békésen hortyogott a konyhaasztal fölé tornyosodva

hoztam bort, emelte magasba az üveget, és a férfihoz dörgölte a mellét, ihat, amennyit csak akar, nem lenne tanácsos most beszöknünk a kápolnába, akkor hogy legyen, kérdezte, lepattintva a borosüveg tetejét, lelkileg pedig már nagyon rákészültem, menjünk az erdőbe, javasolta minden előzetes elképzelés nélkül, miért az erdőbe, és a lány felé nyújtotta a bort, aki tagadóan rázta a kínálásra a fejét, egyedül fogott hozzá az iváshoz, mindegy, miért, csak menjünk, rendben, de

ne azon az úton, és a férfi arcán átsuhant a már sokat megtapasztalt árnyék, nem, nem arra megyünk, mit izgul mindig, karolt belé, a figyelmeztetése nélkül is tudta volna, nem akar a restaurátor háza előtt elhaladni, gyűlöli szegény restaurátort, ahogy az összes férfit a múltjából, pedig a restaurátor sok jót tett vele, ő pedig jobban tette volna, ha nem mesél neki róla, régebben nagyon szeretett a restaurátornál ücsörögni, különösen olyankor, amikor az apja berúgott, és kizavarta a lakásból, csak két utcát kellett nyargalnia a házáig, befészkelte magát a félhomályba, a műteremben soha nem volt világos, nézte, hogyan dolgozik a férfi, órákig elpiszmogott egy-egy munka fölött, ügyet sem vetve a lányra, aki legtöbbször elaludt, összegömbölyödve, akár egy szerencsétlen kis kóbor macska, aludj csak, kiscicám, hideg van odakint, morogta félhangon a restaurátor, apádat kellene kizavarni meztelen seggel a hóra, azt gondolta talán, a lány már alszik, rendszeresen magával beszélgetett, ami nyilván az aszszony nélkül élő férfiak szokásos önszórakoztatása lehetett nála is, csinálom ezt a sok szart, vakarom a tárgyakról az emberek múltját, a múlt szeméttároló, az emberi kultúra rétegesen egymásra rakódott szemét, művészet, mire való ez a rétegződött szar, valaki megcsinálta, valaki megvette, ez elment, az meglőtte, ez meg rendbe hozza, hogy megint rárakódhassék egy-két század kultúr-mocska, ha ez a művészet, akkor nem kell, talán ezért nem lettem művész, bár abban biztos vagyok, művészet, amit csinállok, ehhez hasonlókat mondogatott, magát erősítve vagy szórakoztatva, sokan vannak ilyenek, mint én, a soha ki nem elégülők, akik viszont mindenkit kielégítenek, szomorúan nevetgél, a lány pedig vagy aludt, vagy csukott szemmel várt a sorára, hogy betelje vele az idő, az apját odahaza nyomja el a bor és a fáradtság, vagy történjék valami a restaurátornál, ez a valami pedig olyasmikből állt, hogy ha evett, megkínálta őt, ha ivott, töltött neki is a borából, néha pedig, és mindez olyan természetes volt egy idő után, hogy sohasem tűnődött el ennek a természetességén, annak ellenére, hogy a restaurátor legalább tizenöt évvel volt idősebb nála, egyetlen mondatban nem utalt arra, hogy a szánalmon kívül valamit is érez iránta, egyszer sem felejtette rajta a szemét, hogy legalább érezze, észrevette benne is a nőt, néha tehát, a legváratlanabb pillanatokban, félbehagyta a munkát, vaksin, álmokórosan az ágyhoz tapogatózott, odahúzódott a meleg testhez, festékes, kőporos tenyerével minden átmenet nélkül a melléhez nyúlt, néhány érdeklődő simogatás után, kérdés vagy magyarázat nélkül, ráfordult és közösült vele, de ezek a néma szeretkezések soha nem folytatódtak beszélgetéssel vagy becézgetéssel, akár másnapi kedveskedéssel vagy közös emlékezéssel, felhorkant, azzal véget ért minden, vagy meg sem történt semmi, és elgondolkodva visszatörtkált a munkájához, a lány pedig, megtisztult idegekkel és megnyugodott testtel, tovább hevert az ágyon, anélkül, hogy tudott volna róla, kitárta magát a homálynak és az őt körülvevő érdektelen semminek, fölkinálta a szobának magára hagyott gyönyörű meztelenségét

az erdőben ebben az időben gyakran kószáltak idegen katonák, és mindenféle mendemondák kerengtek megerőszaolt nőkről, eltűnt vagy megcsonkított férfiakról, elrabolt gyerekekről, az alkonyat csöndjét fölverő sorozatlövésekről, nem is nagyon mertek a környékbeliek bemenni ebbe a kiserdőbe, emiatt persze a történetek kezdtek megszorodni és mind fantasztikusabb formát ölteni, a férfi erről mit sem tudott persze, mégis megrettent, amikor a fák közé érve a lány előbb rendesen behúzott az üvegbe, majd, mialatt odanyújtotta neki a bort, szabad kezével a lába közé nyúlt, ijedten nézett oldalt, hiszen, csak pár lépésnyire fehérlettek tőlük a kiserdőt keretező házak falai, legalább menjünk beljebb, kérlelte a lányt, de ő hajthatatlan maradt, ne aggódjon, ide nem jön senki, még csak be se mernek nézni, akik pedig mégis idejönnek, sorozattal köszönnek, nevetett a saját rímén, és puff neki, meghalunk, magát szarrá lövik, engem pedig halálra basznak vagy hetvenen, van benne gyakorlatuk, a lehetséges veszélytől ő is felbátorodott, az is lehet, felizgult, és inkább határozottan, mintsem sok meggyőződéssel, magához próbálta húzni, de a lánytest finoman kibontakozott az öléből, most azt játsszuk, kántálta, hogy csak magának lesz jó, maradjon veszteg, s máris letérdelt, hogy a szájába vegye a férfit, igyon közben, a bor majd leküzdi a gátlásait, emelte fel egy pillanatra gúnyosan az arcát, azután hozzáfogott, hogy bevégezze a tervét, állt előtte, fölötte, itta az imbolygó kobrafej savanyú kocsisborát, fokozódó izgalmában néha belemarkolt az ágyéka előtt bólogató vörös hajkoronába, néha azért körül-körül pislogott, nem jön-e valaki mégis, nem jönnek-e máris az idegen laktanya idegen katonái, hogy őt szarrá lőjék, a lányon pedig erőszakot kövessenek el mind a hetvenen, végül aztán elérkezett oda, ahol már nem tudta tovább nyitva tartani a szemét, mert azon a ponton már nincsenek nyitott szemek, innentől kezdve aztán jöhettek gépfegyverükkel az elnyomók, eresztették beléje a sorozatot, erőszakolhatták a szeretőjét, nem hatolt el a tudatáig, nem hatolhatott, mert csukott szemhéja alatt veszélyesen forogni kezdtek a fák, és még nagyobb fordult a fák lombhíjai között átderengő hatalmas és sötétülő ég

azután, egy vidéki városba utaztak, a férfi valamelyik haverjától szerzett egy lerohadt autót, hogy melyiktől, azt nem tudhatta, hiszen egyiknek sem volt bemutatva, fogalma sem volt tehát arról, a másikat kik veszik körül, amiért először neheztelt, hiszen ha őt az újságok címlapján mutogatják, nem lehet olyan csúnya lány, hogy szégyen lenne együtt mutatkozni vele, bármelyik férfi megnyálná utána a tíz ujját, az utcán félpercenként szólítják le, kap ajánlatot idegen férfiaktól, de nem, mindennek egyáltalán nem volt jelentősége, senki sem tudhatott a kapcsolatukról, és abból, hogy a férfi egy idő óta már nem a lakására hívta, hanem csak idegen helyeken volt hajlandó találkozni vele, a nyílt utcán, bokros tereken szeretkeztek, arra következtetett, hogy a lakás nincs többé, valamilyen okból meg kel-

lett szabadulnia tőle, az apja képével együtt, bár, talán, azt csak-csak megtartotta, egyszer rá akart kérdezni, de a férfi tüntetően másról kezdett el beszélni, meleg nap volt, nem indultak elég korán, így kénytelenek voltak elviselni a rettenetes napsütést, az autóban nem volt légkondicionáló, akkoriban még csak filmekből ismerték az ilyen szolgáltatásokat, ha lehúzták a rettentően csikorgó ablakokat, forróság ömlött be rájuk, vesse le a blúzát, javasolta a férfi, aki a meleg ellenére vastag kockás flanelingben verejtékezett, hogysisne, tiltakozott, a kamionosok meg a buszsofőrök meglátnak fentről, azok mind kukkolók, ki nem szarja le, hogy meglátják, ha én nem vagyok féltékeny a maga testére, akkor maga se legyen rá az, pedig lehetne féltékeny, gondolta magában, mennyire jól esne, ha az lenne, legalább egy kicsit féltékeny, de kimondani nem merte, végül engedett az unszolásnak, levetette a blúzát, felrakta a napszemüvegét, hogy ne látszódjék a tekintete, melyben azért riadalom vibrált, körte alakú mellei beszívták a napfényt és a felülről érkező kíváncsi férfitekinteteket, de hiába békült meg a helyzettel egy idő után, és szeretete volna egyre jobban, ő nem nézett rájuk, nem ért hozzájuk, vezetett, egykedvűen bámulva az utat, rohadt egy figura, gondolta elcsüggedve, másokkal nézet, miközben őt csöppet sem érdekel, legalább megérintene, ujját végighúzná a mellbimbómon, vagy félrehúzódná egy pillanatig, és a szájába venné őket, de nem csinál semmit, érzéketlenül tekergeti a kormányt, előzget, csak a városka határában bújt vissza a ruhájába, most elégedett, vágott neki oda, az vagyok, de még most sem nézett rá, teljesen elégedett, egy munkásszálló előtt álltak meg, várjon meg itt, utasította a férfi, és bement, nem maradt túl sokáig, itt fogunk aludni, szedgette ki a csomagokat az autó hátuljából, egy kopott földszinti szobába vezette, linóleum, szocreál egyenbútorok, légszarus falvédők, az ablakon nem volt még függöny sem, itt nincs függöny, nincs ám, de ez senkit sem érdekel, kapta ölébe a könnyű lánytestet, s már hámozta is ki a ruhájából, hagyja már abba, beleshetnek, de a férfi nem zavartatta magát, az itt lakók ilyenkor dolgozni vannak, és ha belesnek, hát hadd lessenek be, legfeljebb az én meztelen seggemet látják, azzal a hátára fordította a lányt, s már beléje is nyomakodott, gyorsan mozgott, mintha ő sem lenne teljesen nyugodt az ablak miatt, a lány dermedten feküdt, elhagyta magát, akkor sem volt ereje felsikoltani, amikor meglátta az üvegre nyomódó első arcot, aztán a másodikat, majd egyre többet és többet, a férfi a gyors mozgás ellenére csak sokára élvezett el, akkorra már ott állt az ablak előtt a fél munkásszálló, lökdösték egymást, verekedtek a látványért, láthatóan egyikük-másikuk verte a farkát őket nézve, semmi baj, emelkedett föl a férfi, amikor megéledt az orgazmusból, és a lány tekintetét követve az ablak felé nézett, még mindig duzzadt férfiasságát el sem takarva az ablakhoz ballagott, kinyitotta azt, és a legközelebb állót ököllel irgalmatlanul pofán csapta, majd, mielőtt kitört volna a hangzavar, csöndesen, de határozott hangon annyit mondott, emberek, este találkozunk a kávéban, a mostani

műsorért minden kukkoló két deci vörösbort fizet nekem, és valóban, úgy is lett, vacsora után a szálló büdös kis kántinjában kötöttek ki, engem elől itt a szégyen, suttogta a lány, és vissza akart fordulni az ajtóból, de a férfi keze rákulcsolódott a karjára, nyugodjon meg, lökött rajta egyet, itt magát nagyon fogják tisztelni, és valóban, egyikük szája sem rándult gúnyos mosolyra, amikor leereszkedtek közéjük, felálltak, és szép sorban hozták a két deci vörösbort, sőt, valamikor éjfél tájban, amikor a fáradtságtól és a rettenetes mennyiségű italtól megrogyanva asztalt készültek bontani, az egyik melós csomagot nyújtott feléjük, ezt maguknak hoztuk, és ne haragudjanak, kérem, hebegte zavartan, a lány szórakozottan hajtogatta szét a durva papírt, és felnevetett, a csomagban függöny volt, olyan jellegzetes fos-sárga, amelyet a lakótelepek ablakára szoktak tenni sötétítőnek, tudunk többet is hozni, csak szóljanak, ragyogott föl a fickó arca, most épp egy új házon dolgozunk, és, hajtotta félre kisfiúsan a fejét, holnap már senki sem fog az ablakuk előtt leselkedni, azt hiszem, ezt a többiek nevében is megígérhetem

azután, a lány azzal állt elő, hogy menjenek szaunázni, ő már foglalt is egy külön szobát kettejük számára, külön szobát, kérdezte a férfi, külön szobát, mit csodálkozik ezen, külön szoba, az a neve, hogy családi szauna, miért, nem vagyunk egy család, és elmentek valami városszéli fürdőbe, ahol egy testes asszonyság fogadta őket, apa és lánya, nevetett egészséges rosszmájúsággal, nem, a hölgy az unokám, húzta el a száját a férfi, nohiszen, ahhoz maga elé fiataloska, és folytatta, nem hagyta zavartatni magát a fürdősze mélyzet, két óra lesz, előre fizetve, és elővette a krétáját, az azt mondja, hogy tizennégy harminctól tizenhat harmincig, tessék jönni, tárta ki az ajtót, a viszonylag kis terem közepén egy kerek medence volt, mellette egészen kicsiny, kétszemélyes szauna, a szauna fala mellett pedig egy kórházi tolokocsinak beillő ágy, leterítve lepedővel, csak nyugodtan, itt nem zavarja magukat senki, és akkor mi lesz, akadékoskodott a férfi, ha valaki átírja az órát a táblán, amiatt ne tessék idegeskedni, vihorászott megállás nélkül az asszonyság, én végig itt leszek a folyosón, és figyelek, maguk csak legyenek egészen nyugodtak, nagyapa, húzódott el vakító műfogsoráról az ínye, és nem várva meg a férfi káromkodását, kiiskolt a teremből, becsapva maga után az ajtót, hát így, nevette el végre a lány is magát, tessék, nagyapa, egy kis beöntés bosszankodás ellen, és a táskájából egy behűtött pezsgőt húzott elő, csak így üvegből, hogy keveredjen a nyálunk, kacagott, na, bontsa már fel, egymás után ittak, a hirtelen felbuzgó ital természetesen a lány orrába szaladt, ezen nevettek, keveredett a nyáluk, majd megfosztották magukat a ruháiktól, és beültek a szaunába, amikor pirosodni kezdtek, a lány hozzányomta átforrósodott testét, mondja, szeretkezett már szaunában, és a férfi fölmeredő faszára kulcsolta a markát, soha, de most feltétlenül fogok, és a lány mellére hajolt, csókolta az illatos körtéket, miközben amaz egyfolytában őt izgatta, aztán beleültette az

ölébe és háttal neki fölnyársalta, így gyönyörködhetett a fiatal test, a fiatal hát ütemes hajlongásában, egyszerre élveztek el, nagyokat kiáltva, a lány hátrafeszítette a fejét, így a férfi behöhögötte örömét a gyönyörtől szétfeszült szájba, egy pillanatra megtorpant velük a szauna örvénylése, kiszaladtak és belevetették magukat a kerek medence jéghideg vizébe, prüszköltek és csapkodták egymást, feküdjünk egy kicsit az ágyra, remek, én is ezt akartam javasolni, ugrott ki elsőnek a medence hidegéből a lány, az ágyra mégsem ő feküdt föl elsőnek, valamit matatott a táskájában, amikor megtalálta, felmászott az ágyra, ráült a férfi ágyékára, és az oldalához nyomta a második üveg pezsgőt, még ez sem melegedett föl, harsogta gyermekes örömmel, hogyan fogom én mindezt meghálálni, mókázott a férfi, ó, nem nagy ügy, minden üveg pezsgő egy szeretkezés, ahogy érzem, máris hozzákezdhetünk, hány van még, jajdult fel a férfi, pezsgő nincs már több, de még bemegyünk egyszer a szaunába, ugye be, dorombolt, hajlongott fölötte a lány

itt meleg van

és itt érzem is

hogyan szeret

Augusztus 17. Sokáig durva és vad volt. Talán, mert nagyon igyekezett jónak lenni az ágyban. Képzeld el, nekem kellett megtanítanom a simogatásra. Nekem, aki a legkevesebb simogatást kapta életében. Lehet, hogy azért tudok simogatni. Tegnap éjjel végre bemelegsztem hozzá a mosókonyhámba az udvari lakomba. Taxival jöttünk hazáig. El akart köszönni, de amikor megcsókolt, nem engedtem el a nyakát. Maradjon velem ma éjszaka! Hogyan? Meglepődött, de én is, a hülyeségemen rámenősségemen. Szökjön be hozzám! A taxis, aki végighallgatta a beszélgetést, szemtelenül belekotyogott. Ugyan már, ne keresse magát, szökjön be a szép fiatal hölgyhöz, uram! Nekem aztán nem kellene kétszer mondania. Ez hatott. Maga csak ne avatkozzék bele, szállítási személyzet. (Így mondta, szállítási személyzet. Nem taxis.) Fizetett, aztán csak állt, szerencsétlenül, a villanyoszlop árnyékába húzódva. Láttam rajta, hogy fél bejönni. Megnézem, apám alszik-e már. Nézze meg! Addig várjon itt! Addig én itt állok. Aludt. Ágyban, hortyogva, bűzbe és borszagba takarózva. Visszamentem hozzá a villanykaróhoz, nem mert elmozdulni onnan. Mondtam neki, hogy jöhet. Alszik? Gondolná, hogy hívnam, ha ébren lenne? Nem válaszolt. Feszült volt. Némán surrant a fal mellett

a nyomomban. Amikor meglátta a kutyát az udvaron, hozzám búj, mint egy kisgyerek. Azt mondta, nagyon fél a kutyáktól. Vad kutya, ~~ammi bizonyos, az udvari szomszédé.~~ És ha ugat? Nem fog ugatni, nyugtattam meg, és odamentem ~~hozzá a döghez.~~ ~~Majdnem beszartam, úgy féltem én is.~~ Megfogtam a fejét, simogattam a loncsos szőrét, ezalatt besurrant a mosókonyha ajtaján. Nem mert villanyt kapcsolni. Beléptem utána a sötétbe, nem láttam semmit. Éreztem, hogy megragad, magával húz a földre. Szeretkezünk, némán, egymásba feszülő fogakkal. ~~Közben a feketeségben az apám taposott rajtunk.~~ Még akkor is a földön hevert, amikor gyertyát gyújtottam. Hanyatt, kitérülködve. Lassan, nagyon lassan mozgatta a fejét, mintha végigkamerázná az egész szobát, a fehérre meszelt falakat, a szekrényt, a szekrény tetején a székeket, az asztalt, ~~a keves semmit.~~ Ahhoz képest, hogy milyen kicsi ez a lyuk, egész sokáig tartott a szemle. Itt lakik? Nem mertem válaszolni, mert nem tudtam, mire kérdez rá. Már megbántam, hogy ide hoztam. A nyomoromba. Kiábrándító lehetek neki. Szerencsére délelőtt kitakarítottam... ~~Legalább azt látná, hogy tisztaság van, de ezt se látja gyertyavilágban.~~ Azon kívül meg – semmi. Pár négyzetméternyi nulla. Szegénységzag. Itt lakik? Megismételte a kérdést. Itt. Most válaszoltam. Undorító, nem? Egy lepusztult mosókonyha... Felemelkedett, a tenyerébe vette az arcomat. Nem. Nem undorító. És nem mosókonyha. Kereste a szavakat, ~~vagy mert hazudni akart, vagy mert nem találta őket.~~ Ez egy kis... sokáig hallgatott, gondolom, kereste a szavakat. Ez egy kis... fehér... kápolna. Felröhögtem. Kis fehér kápolna? De ő ~~mosolytalan~~ komoly maradt. Az. Szeretek itt lenni. Arra kért, engedjem fel magam mellé az ágyra. Cserében elmondja, mi minden van a... kis... fehér... kápolnában. ~~Természetesen~~ magam mellé engedtem. Felém mozdult. Kérem... de rögtön meg is bántam, hogy megszólaltam. Mit kér? ~~Nekiduráltam magam.~~ Kérem... ha megsimogatná az arcomat... szégyelltem kimondani, de kimondtam... simogassa finomabban, mint szokta... néha fájni szokott... Sokáig nézett az arcomba, ~~figyelemmel.~~ Nem tanított meg senki simogatni. A szám

*irányába nyúlt, de nem érintett meg. ~~Várt valamire.~~
Végre megértettem, mit akar. Fogtam a kezfejét, és ~~alig~~
~~mozdulatokkal~~ simogatni kezdtem meleg tenyerével az
arcomat. Közben összeszorítottam a fogaimat,
szégyelltem volna ~~elévezni közben~~ ha elsírom magam
előtte*

jó kis nagypapa, dohogott a kövér szállodai fehérszemélyzet, amikor a két óra leteltével kapatosan és kimerülten előkerültek a családi szauna mélyéről, az egész fürdő zengett, ahogy maga a kis unokájával élvezte gyógyfürdők örömeit, a férfi erre a kezébe nyomott valamit, nyilván pénzt, mert a nő szeme elkerekedett és azonnal elcsendesedett, a szája cinkos mosolyra húzódott, jövő héten, ugyanebben az időben megfelel, uram, kérdezte egészen más hangnemben, hát persze, hagyta rá a férfi, ugyanezzel a kis unokával, kérdezte tovább bizalmasan az asszonyság, ki tudja, legyintett fáradtan a férfi, hát ez az, bólogatott a fehér köpenyes kiterjedés, az a fontos, hogy majd magát megismerem... és meg fogom ismerni...

azután, egy aluljáróban is szeretkeztek, fényes nappal, közelebről koradélután, a lányon könnyű, virágmintás fehér ruha, a férfi váratlanul megfogja a kezét, a rántással megállítja, vászonszékkért rohannak a svéd áruházba, amit azután később nem vesznek meg, nem ül rá majd senki arra a székre, talán nem is volt benne az az ülés az életükben, amiért rohanniuk kellett, érthetetlen szavakat suttogva szorítja a falhoz, odaönti, lenyúl és felemeli a combját, a térde alatt ragadja meg, lábszárát a hóna alá szorítja, másik kezével gombolkozik, és azonnal besegíti magát lába közének a tárulkozásába, a lány forró és nedves, halkán nyöszörög, még el sem kezdik, máris lépések hallatszanak, leengedi a lábát, kapkodás nélkül visszahúzódik belőle, de nem teszi el a merev faszát, csak erősen nekidől, és odanyomja a hasához, ne mozduljon, suttogja, amikor pedig a nyugdíjas házaspár továbbcsoszog, ismét föltozja belé magát, nyugtalanul és szenvedélyesen, ha maga elé ül ki előbb, fizet egy fél kóserszilvát, zihálja, harapdálja bele a fülébe, a következő lépcsőzajra ugyanígy visszahúzódik, és a zajok elmúltával ugyanott folytatja, ahol abbahagyta, az újakezdésekben egyre több az apró, elkalandozó nevetés, a kicsi kacaj, az évődő harapás, de megjönnek az arabok, négyen vannak, nagyok és sötétek, tarka az ingük és fekete a nadrágjuk, nem mennek tovább, ahogy az előző erre tévelygők, körbeveszik őket, olyan közel állnak hozzájuk, hogy nem lehet a helyzetet félreérteni, most mi lesz, suttogja rémülten a lány, mivel mi lesz, mordul fel, a faszával, azzal mi lesz, vált át bosszankodásba az előbbi rémülete, hát, vagy lekonyul, vagy így marad életem végéig, elvigyorodik, és hirtelen fordul meg, áll a négy arabbal szemben, vesszeje vastagon és vörösen szűrődik előre a megsűrűsödött levegőbe, egy roskatag öreg-

asszony is szemtanúja a különös találkozásnak, ki tudja, honnan, mikor került elő, de most leplezetlen érdeklődéssel és izgalommal várja a további fejleményeket, remegő fejét szinte közékük dugva, az arabokat meghökkenti a meztelenségét nyíltan vállaló, magát mutogató férfi, aki a gesztussal egyértelművé teszi, mi történt itt pár pillanattal előbb, fényes nappal, az aluljáró falának dőlve, van valami gond, uraim, kérdezi széles mosollyal, az arabok az ágyékára szegeződött szemmel, növekvő tanácstalansággal ácsorognak körülöttük, eladó a nő, szorítja vissza a sliccébe magát, nem vagyok pinairigy, tessék, lehet vinni, az öregasszony felröhög, a lányos képű fiatal arab nyeri vissza először a lélekjelenlétét, ja, nagyon jó, mi neki az ára, a vergődni kezdő lányt durván visszaszorítja a falhoz, nyugi, ha meg akarod úszni, maradj békén, szinte csak leheli, bár szorításának keménységét nehezen tudja összeegyeztetni a lehelettel érkező nyugtató mondatokkal, mégis feladja az ellenkezést, hogy mi az ára, rikkant fel, és elengedi a lányt, elő a farkakkal, uraim, akié az enyémnél szebb is, nagyobb is, viheti magával Kairóba, még csak tevét vagy kecskét sem kérek érte, na, mi van, az urak töke fölhúzódott a hasukba, csattan fel, és áll oda a lány elé, hogy a testével védje meg, az arabok karattyolni kezdenek a maguk hörgő nyelvén, rendőrség, police, police, vartyog bele nem túl bátran az eseményekbe az öregasszony, téged itt most vagy megölnek, vagy

1. az arabok előkapják a faszukat, és valamelyiküké nagyobb, vastagabb, vagy szebb lesz, mint a tiéd
2. egyiküké sem lesz nagyobb, vastagabb vagy szebb a tiédnél, mire föl az arabok lógó fejjel és még mélyebbre lelógó poccsal eloldalognak
3. elragadják, magukkal viszik, és mind a négyen megerősöskölnék a nőt
4. fűvet húznak elő a zsebükből, megkínálnak benneteket, ti elfogadjátok, az aluljáró fölötti domboldalon közösen elszívjátok, hev ertek, alszotok, nincs erőszak, legfeljebb a lány megkívánja valamelyik arabot, akivel leszökik ide, az aluljáróba, és kezdődik előlről a falnak támasztott játék
5. jön egy rendőr, és a) bevisz benneteket közszemérem-sértésért, b) beviszi az arabokat csempéselésért, derék magyari állampolgárok molesztálásáért, c) az öregasszonyban fölismerik a CIA-ügynököt, körül eszik és hermetikusan lezárják az aluljárót, így aztán az öregasszonynak csakis a legbonyolultabb ügynökesszerekkel sikerül kerekelt oldania, felfújható repülőgép, ciánkapszula, lézerkard, örölt boszorkány szar stb.

Kérjük a megfelelő választ bekarikázni, a helyes megfejtést beküldők között egy db kairói utat sorolunk ki...

azután, a munkahelyén lepte meg a férfi, tessék, vakkantotta az épp elfoglalt lány az ajtó felé, föl sem nézve a látogatóra, csak arra eszmélt, hogy belül fordul a kulcs a zárban, s egyszerre ott áll előtte a férfi, halálra rémült ettől a hirtelen felbukkanástól, meg

attól, hogy bezárta belülről az ajtót, mit akar, ugrott föl méltatlankodva, de amaz elkapta, ráfeszítette az asztalra, a rajzokra és táblázatokra, némán viaskodtak, mindenre elszántan, véresen komolyan rugdosott és harapott, ami csak még inkább felkorbácsolta a vágyat a férfiban, egyre vadabban és türelmetlenebbül próbálta meg lemezteleníteni az alsótestét, a néma lánytest azonban hajlékonyan és taláékonyan rendre kitért a támadások elől, már-már úgy nézett ki, hogy kudarcba fullad az akciója, amikor kopogtak az ajtón, a tejüvegablakon át egy alak árnyéka rajzolódott ki, középkorú férfihang szólongatta a lányt, kopogott és időről időre lenyomta a kilincset, a főnököm, suttogta, kérem, nagyon kérem, könyörgök, de aztán jobbnak látta feladni az ellenállást, lecsúszott az asztal elé a szőnyegre, magával húzva támadóját, széttárta a combjait, és várta, hogy a másik betöltse izgalmával az ölet, tekintetét le nem véve az ajtóról, a tejüvegen hadonászó árnyalakról, a férfi némán és erős lökésekkel ölelte, nézte a főnöke árnyékát, a főnökét, aki naponta megpróbálta becserkészni őt, ócska kis figura volt ez a főnök, a bőre alatt is pénz rohadt, jobbnál jobb nők bukkantak fel a hóna alatt, idekerülése után rögtön a seggébe markolt, vagy rögtön poján vágta volna, te hülye picse, hadonászott az apja, amikor sírva elmesélte neki a molesztálást, vagy engedted volna neki, hogy bedugja, legalább adott volna egy kis fizetésemelést, talán még lakást is venne neked, ahol szabadon dughatnád, amikor ráér a faszkalap, legalább megszabadulnék végre tőled, aztán virággal és bonbonokkal próbált kedveskedni, amikor pedig látta, hogy nem megy semmire ezekkel a drága apróságokkal, hét végi konferenciákra cipelte magával, kötelező, harsogta ellentmondást nem tűró hangon, neked nincs családod, naná, hogy te fogsz jönni, és ő ment, a repivacsorákon a főnök mellett mosolygott az asztalfőn, és kacérokodott, természetesen másokkal, azoktól remélve védelmet a vacsora közben a lába után nyúló nyálas alaktól, az éjfélig tartó táncok után elmenekült a szobájába, gondosan magára zárva az ajtót, melynek kilincset reggelig még sokszor lenyomta valaki, vagy nyomták le valakik, halk kopogások és diszkrét krákogások jelezték a várakozó ottlétét a küszöb előtt, úgyis elkaplak, álszent kis rohadék, sziszegte a rosszkedvű reggeliknél, csak lesz egy olyan pillanat, amikor te is megdöglesz azért, hogy elkapjalak, de ez a pillanat nem érkezett el, most is ő volt, aki kint hadonászott, és bent, a szőnyegen más baszta a lányt, aki az egyre gyorsuló lökésekből érezte, hogy a férfi már nem bírja sokáig, ne várjon rám, lihegte a fülébe, nekem most nem lesz jó, az a szemét nem hagyja abba a kopogást, szard le, tegezte váratlanul a férfi, szard le, most csak velem törődj, maradjon már csöndben, tapasztotta rá tenyerét a férfi szájára, aki ettől szörnyen dühös lett, kihúzódott belőle, felállt, hogy az ajtóhoz menjen, ne, könyörgött a lány, megígérem, hogy nem figyelek az ajtóra, mire az visszaereszkedett föléje, a hátára fordította, és a szünni nem akaró kopogások és szólítgatások közben eljuttatta a csúcsra, felváltva élveztek, jajdultak bele a másik gyö-

nyörébe, aztán elnyúltak egymás mellett, fejüket az íróasztal alá dugták, és egyre hangosabban, egyre szilajabban kacagtak a folyosón hadonászó szerencsétlen emberen

azután

azután

azután

azután

azután

azután

azután

azután

azután

a szél nem állt meg

a faszod nem hagyott el

a helyzet csöppet sem *intellektuális*

és a *vasárnap* se vasárnap

megtántorodtál, csak Atma vette ezt észre, feléd pattant és riadtan elvakkan-
totta magát, erre a hangra mintha emlékeznél, arra a panaszos és riadt kutya-
hangra, nem vonyítás volt, de ugatás sem, valami hang a kettő között, már-már
emberi fájdalom szólalt meg benne, abból a tartományból érkezett, ahol az
emberi érzelmek sem nyerik el még a formájukat, csak ismeretlen nyelven ka-
varognak egymás mellett, egymásban, egymásba fogódzva, talán ettől a sikoly-
tól nem estél el, megtartott a korcs szolidaritása, tántorodás közben azonban
mintha vizionáltál volna, rettenetes kaotikus képzelgés ragadott föl, pusztulás-
mámor sodort magával, mely a pillanat kitágulásával végtelen idejűnek hatott
így utóbb, most, hogy világosodik körülötted az utca, világosodik meg előtted,
hogy ezt a pusztulást is elmulasztottad, a mindent elsodró, szétszaggató és
megsemmisítő szél nem vitt el sehova innen, leginkább a halálhoz nem vitt el,
de ami nagyobbik baj, a nő is meghagyta a nyakadon, aki most csípőre tett
kézzel közeledik parlépcsényről feléd, egészen közel ér, szemrehányóan bámul
a pofádba, az összes feketéllő ráncát szemügyre tudod venni, szája alatt sze-
mölcsöt sötétlik, melyből pár szál rosszul levágott szőr fityeg elő, gyere már, ha
meglátsz egy kocsmát, mindjárt magad alá csinálsz, hangja erős és erősen ide-
gen, mondani kéne neki valamit, de hogyan mesélhetnél ennek a agresszió-
tömegnek valaha is arról, hogyan a szélherceg a biliárdgolyóval, hogyan vérbe
fagyva papírteste a kocsmá kövezetén, csikkek, köpetek és hányásnyomok kö-
zött, túsarkú cipők és csatos bakancsok között, ez a rohadt kutya is, hogy
enne meg a fene, egyszer még életetem, sziszeg és fröcsög, megragadja a karo-
dat, nagyokat ránt rajta, indulás már, így soha nem érünk haza, hova haza,
térsz magadhoz erre a régen hallott és megutált szóra, haza, hirtelen nem is ér-
ted, mit jelent ez a szó a ti kettőtök kétségtelenül létező, de az összes pontján
definiálatlan viszonyában, hova haza, hát *hozzánk* haza, fokozódó türelmetlen-

séggel ráncigál, és az a gyanú motoszkál a fejedben, valamit elmulasztottál, vagy valamit kicseréltek az emlékezetedben a detoxikálóban, ebben a nőben ugyan jártál, de a nő soha nem járt az életedben, ha pedig nem, akkor mit hazázik itt szemérmetlenül és bizalmaskodva, a *hozzánk* egyébként is értelmezhetetlen szó volt az életed utolsó két évtizedében, és most ezt is előkaparta valahonnan ez a citromfejú kísértet, tehát beköltözött, motyogod magad felé elgyávulva, be, a nő azonban meghallja, és azonnal lecsap, csak nem gondolod, hogy magadra hagylak ebben az állapotodban, rázza szét a belső szerveidet, milyen állapotomban, sohasem voltam ilyen jól elrendezve, értetlenkedve és gyűlölködve nyomja bele citromfejét a pofádba, te hülye vagy és főleg hálátlan, ott döglöttél volna meg a detoxikálóban, a többi nyomoronc között, a saját szarodban, ha nem írom alá a papírt, hogy a gondodat viselem, váratlanul enged el, te rögtön egy padra hanyatlasz hátra, a mozdulat kissé teátrális, csak te tudod, hogy a legjobbkor jött ez a pad, tényleg összeestél volna, a hallottaktól elfogyott a levegőd, a halottak elszívták előled a levegőt, zihál a mellkasod, fejedet hátraejted a pad támlájára, úgy látszik, megszán, vagy csak érdekelni kezdi a szenvedésed, mert melléd ül, Atma pedig, aki alulról figyeli a mind cifrább színjátékot, a lábához telepedik, igyekszik minél észrevehetőlenebb lenni, együtt a szent család, hallgattok, nem néztek egymásra, nem néztek sehova, néztek magatok elé a kettős – vagy hármas – semmibe, segítségért kéne kiáltani, mert ez közönséges emberrablás, legkevesebb jogtalan lakáshasználat, megfélemlítés és múlttal való visszaélés, halállal való zsarolás, vagy leütni a nőt és elszaladni, ez kell, ez lehet megoldás, de nem érzel a karodban annyi erőt, hogy belevágj a pofájába, akár egy hátára esett napon felejtett bogár, hadonászol az üres levegőben, innod kell, valamit azonnal innod, hasít végig belül a felismerés, de ez nem fog engedni, tudatosul rögtön a hasítás helyén a helyzeted, talán, ha összeszeded a maradék erődöt, ami abból áll, hogy előbb az agyadban teszel rendet, pókhálós, málló falú hulladékgyűjtő, fényt engedni be, erőlködni, megoldásokat találni, felmérni és döntéseket kierőszakolni, átlátni és elrejtőzni, megszabadulni vagy kitörni, folytatni és nem elkezdni semmit, újra nem, újra semmit, nincs az élet felé engedmény, ez persze rettenetesen sok és fáradtságos óra, nap, telő életidő, amihez semmi kedved, a gyorsabb megoldás érdekében az izmaidat kezded el feltölteni, ellenőrzöd a reflexeidet, vannak, az erő is kezd visszatérni a karodba azzal, hogy koncentrálsz a visszatérésére, a lábad sem remeg annyira, mint az előbb, ennyi tudatossággal rég készültél fel bármire, egyáltalán, az akarás megjelenése benned is összekuszálja a kialakított szerves semmit, lássuk, szemközt, az út túloldalán, egy rozszant cipőbolt, mellette valami lehetetlen színűre festett falú drogéria, bámulod, mintha most látnál először falat és kirakatot, a kirakatban egy fiatal nő hajlong, rendezgeti a flakonokat és dobozokat, fehér mindene, fehér a haja, a melle, a szíve és a szeme, fehér a hajlongása és a megkívánása is fehér, minden nőd egyszerre

jelenik meg a fehérségében, benne a feketék, vörösek, szőkék és barnák, a kicsik a nagyok, az örökké sírók és a soha nem nevetők, tekinteted továbbsiklik, vagy inkább tapogat, a házsoron, igen, ott egy kis utca, árnyas sikátor, lehet legalább száz méter a távolság a sikátor és közted, közben az utca, közöttetek két villamossín és négy autósáv, az időt kell jól kiválasztani, verejtékben ázol, a vállalkozás merészsége és veszélyessége izgalomba hoz, szomjas vagyok, mondod, innom kell egy nagyfröccsöt, de a citromarc nem reagál, alig-szaj-mozgással, majd iszol otthon, ki fogod bírni, de nekem bort kell innom, keményíted föl magad, bort a lófaszt, azt fogsz te inni, kisfiam, még csak az kéne, hogy innen rögtön a detoxikálóba vigyelek vissza, megmondom én, hogy mit iszol, már megmondtad, legyintesz, rendben, majd otthon iszom, és várod, hogy a hozzád közelebbi sávból elfogyjanak az autók, a villamos most indul felétek a megállóból, a túlsó autósávban lassan mozgásba jön a két kocsisor, most, vakkantasz, és minden erődet összeszedve felpattansz, rohanni kezdesz, át a túloldalra, ahol a sikátor vár, a sikátor egy pontján egy borozó vár, mellette a díszhalkereskedés csíkos halai lebegnek, nem érdekel, honnan jönnek autók, rohansz keresztül a széles utcán, a villamos szinte megpörköli az ingedet, csörömpöl a réműlt vezető, az autók közé veted magad, csikorognak a fékek, felbőgnek a dudák, csattanásokat hallasz, ordítanak az emberek, és a túloldali járdáról hadonásznak feléd az emberek, és nagyra tátott szájukból hallatlan csöndet présel ki a réműlt, mögötted elmarad a fekete nő átkozódó káromkodása, Atma a lábad alatt kavargózik veled, eléred a cipőboltot, egy pillanatra megkapaszkodsz a bejárati ajtóban, emberek akarnak hozzá érni, de lesodrod őket magadról, nem törődsz az ordító autósokkal, elrohansz a drogéria előtt, a fehér nő fehér dermedtségben áll bent és bámulja a rohanásodat, befordulsz a sikátorba, de elvéted a kanyar élességét, vállad beleütközik a sarokház élébe, a durva mészfelület feltépi az ingedet és lekarmolja a bőrt a válladról, nem érzed a vér csordulását, rohansz bele a kis utca süket csöndjébe, eléred a díszhalkereskedést, eléred a borozó lejárátát, bekapaszkodsz az ajtó nyitott szárnyába, erőlködsz, de nem tudsz tovább menni, elhasználtad minden erődet, lassan csúszol le a földre Atma mellé, csúszás közben érzed az éles hideg vasat a tenyeredbe mélyedni, valaki elrohan melletted, fölötted, mint ha ő lenne, és akkor lenne, és te nem a nézőtér védelméből néznéd a jelenetet, tisztán látod őt, a rohanót, a menekülőt, akit akkor olyan könnyen törölt ki emlékezetedből az v.-i párttitkár lányának hatalmas és szomjas teste, és akire annyit gondoltál azóta, él-e, hal-e, a meztelen szigeteken vette-e el agyát a rettentés nap, vagy csak agyonverték egy vallatószoza hűvösében, ventilátorkaszálás közben, börtönben rohadt-e el, vagy spicliként mentette át magát a reménytelen jövőbe, amelynek küszöbén fekszel éppen

a fogadást, az időszak szokásainak megfelelően, írhatnánk kort is, de fölösleges feltupírozása lenne a kreált

szarakodásnak, kultúrműsor előzte meg, a színpadon V. városka hadra fogható erői, öltönyben verejtékező tanárok és összevihogó diákok, máshol meg nem értett csapzott-szakállas művészek és az olajfeldolgozó alkalomtól megszeppent műkedvelő dolgozói, a vidékiség összes nyomorával és összeküszködött eleganciájával, harsány ének és zengő szavakat, oratórikus áradások a szocializmus szépségéről, a marsall nagyságáról és halhatatlanságáról, arról, hogy mit tett, hogy amit tett, azt nem tudná más megtenni úgy, ahogy ő, a középső sorok egyikének legközepén a mellettem ülő L. et. közben fogta a karomat, nem langyosan, csak úgy, bizalommal és szeretettel, nem csinál semmit, súgta kedvesen, néz és tapsol, akkor tapsol, amikor a többiek, ezt az egy napot már igazán kibírjuk mind a ketten, szép műsor, hát nem mondhatja, hogy nem szép, bólogattam, hogyne lenne szép, amikor annyi hit és bizalom halmozódik fel egyetlen vidéki kultúrház színpadán, azért magával hibát követtek el az elvtársak, suttogta bele a fülembé, ne válaszoljon, nem a dialógus ideje van most, élvezze és merüljön bele az élménybe, és már bele is ringatóztam volna a fölkínált élménybe L. et. karolásában, az egyáltalán nem kellemetlen hangulatba, amikor zajongás hallatszott a széksorok jobb oldala felől, mindenki arra fordult, általános megdöbbenésünkre egy alak rontott be hadonászva a színházterembe, a pódiumon beszélő párttitkár meglepetten nyelte el aktuális mondandójának utolsó szavait a szokatlan eseménytől rögtön sokkot kapva, pedig hát, partizán múlt, nehézségek a szocializmus építésének rögös útján, az ellenséggel való leszámolás és megsemmisítés, igazán megedzhetette az idegeit, de hogy most, itt, békében és a szocializmus teljében, az ő beszéde közben, egy hadonászó ember piros kockás flanelingben, a berontó fickó alacsony volt és szemüveges, leginkább Woody Allanre emlékeztetett, vézna, rozoga s hajáthullató, ápolatlanságában volt valami tagadhatatlanul filozofikus, fizikai adottságait meghazudtoló hangja volt azonban emberkénknek, megállt az első sorok mellett, és ordítani kezdett, kezével közben megállás nélkül hadonászott és mutogatott, F.-el, aki L. et. túloldalán izzadt, tanácstalanul bámultunk egymásra, egy ilyen, fogadást megelőző műsorhoz mégsem illik ez a happening, bár kétségtelenül érdekesebb, mint a színpadon történő műkedv és közhelytömeg, nem értettünk semmit az izgatottan és rendkívüli agresszivitással hadonászó betolakodó mondandójából, csak a marsall nevét hallottuk ki időnként a szóáradatból, az egész termet sokkolta egy pillanatra a magánjelenet, majd az, hogy az elzengett izgatott, később megtudtuk, izgató mondatok után kirohant a teremből a fickó, ezzel egyidőben egyetlen pillanat alatt kiürült az előttünk és mögöttünk lévő sor, csak később kezdtem el kapizsgálni, miért éppen az a kettő, valamint – L. et. határozott intésére – a mellettünk ülők is a betolakodó után vetették magukat, később ez is sokat jelentett a művházban történő dolgok megértéséhez, fel akartam állni, de L. et. ujjai, ahogy azt már sokszor leírták felülmúlhatatlanul, acélkapocsként kattantak a karomra, ma-

rad, mondta halkán, ez most nem tréfa, és éreztem, hogy tényleg nem tréfa, ültünk hát tovább értetlenül a kiürült sorban, mi történik itt, törte meg félhangosan a dermedt csendet F., de L. et. nem válaszolt, mi történik, ismételte meg e kérdést, ez egy seggdugasz provokátor, nyerte vissza lélekjelenlétét egy idő után L. et. annyira, hogy válaszolni tudott, a színpadon közben folytatódott a derűs párttitkári köszöntő, hallottam, hogy ő is a marsallt emlegette, itt nagyon szeretik a marsallt, böktem meg a könyökömmel a sötét zakót, igen, sutogta L. et., és mit mondott az a fickó az előbb, semmit, felelte, de nem engedtem ki a fogaim közül a zavartól rettenetes mennyiségű verejtékben ázó L. et.-t, fordítsa le, kérem, pontosan fordítsa, amit mondott, de L. et.-nak nem fűlött a foga a fordításhoz, akkor majd megkérdezzük mást, revolvereztem, önnek kötelessége fordítani nekünk mindent, ami körülöttünk elhangzik, figyeljen már a párttitkár elvtársra, mordult rám, azt szívesebben fordítom, amit ő mond, de most nem hagytam lerázni magam, tudtam, hogy valami nagy és kínos baj történt, előbb-utóbb csak meg kell nyilatkoznia, miért provokátor a seggdugasz, nyomtam megint a könyökömet az oldalába, egy szarházi, fakadt föl az őszinteség L. et.-ban, egy veszélyes ellenforradalmár, konkrétan miket mondott, faggattam tovább a verejtékzuhatagot, konkrétan, kimondani sem merem konkrétan, szabadkozott, hagyjon már ezzel békén, csak merje kimondani, gyötörtem tovább, de L. et. csak a fejét csóválta, még megismételni is nehéz, de aztán, hogy békén hagyjam, mégis kibökte, alig hallgatóan sutogta, lófaszt a marsall seggébe, ezt mondta, meg hogy a marsall közönséges tömeggyilkos, és azt kiabálta, szabadságot a népnek, meg aztán, hogy le a diktatúrával, meg hasonló számárságokat, most márt tud mindent, most már hagyjon békén, és figyeljen a párttitkár elvtársra, sziszegte L. et., csöppet sem veszélytelen dolgok ezek

aztán, ha megfogták, egy kicsit elbeszélgetnek majd a fejével, mert ugye, mégsem lehet a nemzet marsallját közönséges gyilkosnak nevezni, ezt a világon sehol sem engedik meg, a diktatúrákban eleve kivézik, de hát itt nincs diktatúra, ellenkezőleg, a legdemokratikusabb szocializmus van, hát nézzék meg, van itt minden a boltokban, amik maguknál persze nincsenek, innen viszik haza ajándékba és eladni az amo-szappant, meg a tusfürdőt, tele a boltok Adidas-gatyával meg Csárlipárker-diszkekkel, pornó-mozikkal, ahova maga szökdösik, hogy engem basszanak le ezért is, rágógumi, mifene, van minden, és honnan van, ha azelőtt nem volt, kinek az érdeme vajon, a flanelinges felforgatóknak, akiket, tudjuk jól, az a trágya nyugat pénzel, vagy sem, hát nem az övéké, akkor meg mit diktátorozik az a szemüveges kis takony is az ünnepeken, egyformák ezek mind, bajkeverők egytől-egyig, nekik persze az lenne a legjobb, ha az ország széthullana darabokra, hogy lenne vége a szövetségnek, és minden köztársaság önálló lenne, de kinek jó ez ma Európában, uraim, ha csak nem a zsidóknak, mert ez is zsidó volt, ezek mind ilyen nyughatatlanok,

magyarázta lendületesen a fogadás kezdetén a beállt helyzetet a kisebbségben élő cigány-magyar besúgó, L. et., szóval megbeszélük vele a dolgot a rendőrök, na persze, amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten, kap majd néhány pofont, esetleg eltörik a kezét, bár a gerincét törnék el az ilyeneknek, én biztos a gerincüket törném el, folytatta az őszinteséget L. et., azt, a gerincüket, ebben az országban mindenki hálás lehet a marsallnak, kikergette a németeket, távol tartja az oroszokat, rendet teremtett és jólétet, aki ezt nem méltányolja, hát menjen el a mi országunkból, vagy fogja be a pofáját, ha marad, ne lázítson, na, nem lesz olyan nagy baja ennek se, sajnos, túl liberális a mi demokráciánk, kap majd pár év börtönt, biggyent le a szája, vagy, ha kommunista volt az illető, élénkült fel, nem csak izgága provokátor, akkor a szigetekre viszik, de ez már nem tartozik ide, de hogy elkapták, az biztos, mert ha nem kapták volna el, akkor nem lenne itt a rendőrfőnök, mutatott egy olajos hajú, testes figurára, az már jó helyen van, nem fogja lófaszolni többé marsallt, dőlt hátra elégedetten L. et. és ne kérdezzenek többet, mert itt már mulatni vagyunk nem kérdeztünk többet

a *Goli otokra* csak sokára bukkantam rá egy könyvben
és tudtam meg, hogy oda számúzta a politikai ellenfeleit

a jó marsall

ott nincs víz

ott nincs árnyék

ott nincs élet

ott nincs csak halál vagy megőrlés

de akkor nem gondolhattam bele a sorsába és a halálába, mert a v.-i párttitkár lánya táncra hívott, nagy és szétlapuló mellet a bordámhoz nyomta, beborított nehéz, fullasztó párájába, aztán elcipelt egy parkba, ahol lélek sem járt már az éjszakában, leültetett egy padra, apró sikkantásokkal rám mászott, rám csúszott, belém ült, és akkurátusan igyekezett kielégíteni magát rajtam, fehér teste fehérén ringatózott fölöttem, békés szenvedélytelenséggel viseltem, mint aki a vendégség részeként túri el a vendéglátó hóbortját, később azonban azt vettem észre, és ez az előnye a nyitott szemmel közösülésnek, nem ragadnak el az érzelmeid, szigorúan csak alhasi régiókban mozogsz, így észlelsz és észreveszel, nem gyámoltalanodsz el, mint a szükségét végző vadállat, láttam meg, hogy a fák mögé húzódva, a bokrok takarásából, néhány öltönyös férfi figyelni szerelmeskedésünket, te, itt emberek vannak, akartam megállítani az egyre vadabbá váló ringatózást, de nem zavartatta magát, nyugi, tudok a dologról, tapasztotta izzadt tenyerét a számra, ezek csak a testőreim, mi itt semmit nem bízunk a véletlenre, kacagott, és haladt tovább kitűzött célja felé, hatalmasan és egyre hangosabban nyögdecselve, a v.-i párttitkár lánya, aki még a fülcimpámba is beleharapott az előbb